

למשה בהיר אין כתובת. אשתו דרשה מבית המישפט לאסור עליו להיכנס לדירתה — וגם לדירת אהובתו

דיעה קצרה כאחד העיתונים סיפרה על אשת פקיד-בנק שהגישה בקשה לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, להוציא צו שיאסור על בעלה להיפגש עם אהובתו, וזאת לאחר שתפסה את בעלה ואהובתו במצב אינטימי בדירתם בבית-המלון מוריה שלשפת יסהמלח.

כאשר נודע כי אותה אשה נבגרת היא ציפורה בהיר, העוברת מזה שש שנים כמנהלת אגף-התחזוקה בבית-המישפט בתל-אביב, הפך אותו מיקרה לשיחת-היום במסדרונות בית-המישפט.

את ציפורה מצאתי כהרר-עבודתה בבית-המישפט. החרר נמצא סמוך לכניסה שבה נכנסים השופטים. היא הסבירה לי כבר בתחילת השיחה, כי מאז אותו מיקרה היא מוטרדת על-ידי עיתונאים ואנשים המכירים אותה.

טלפוניות בלילה. שיחות שבהן מאיים עליה בעלה, משה בהיר, ובנה של המאהבת, נורית סידון.

היא הגישה כמה תלונות למישטרה והעניין נמצא בטיפול.

ביקשתי מציפורה לספר על בעלה ועל האירועים האחרונים שפקדו אותה עד לאותה נסיעה למלון כיסהמלח.

ציפורה עצבנית, קשה לה להתרכז, מדי כמה דקות רופקים בדלת ומתמיחים מלשכות-השופטים באים לבקש עפרונות, רפים ושאר ציוד מישרדי לו וקוקים השופטים.

ציפורה מכירה את כל השופטים והשופטות, וכולם מחבבים אותה. לא פעם נכנס אליה שופט זה או אחר ומתעניין בשלומה. היא אשה חביבה ומלאת-יחיים, קופצת מנושא לנושא עד שבסופו של דבר היא מתיישבת ומסיפרת: היא ילדת תל-אביב שעברה

היכל-התרבות בתל-אביב, גם כן היו בעיות. בשלב מסוים נמאס לה הכל והיא נסעה לארצות-הברית, שם היו לה שני בוטיקים.

ציפורה נשארה בארצות-הברית שבע שנים, כשהיא עדיין נשואה לפלקסמן. אחד מבניה הגיע ב-1973 אליה, לניו-יורק, ואותו בן מנהל את הבוטיקים עד היום.

בנה השני נשאר בארץ. ב-1978 קיבלה ציפורה הזמנה לחתונת אותו בן. במטוס, שהביא אותה לחתונה, מארצות-הברית ארצה, הכירה את משה בהיר, שעתידי היה להיות בעלה השני.

מספרת ציפורה:

הוא ישב לידי במשך כל הטיסה, היה ג'נטלמן ואדיב. הוא סיפר לי שהוא ניצול-שוואה ונכה-מילחמה.

הוא אמר לי שמצאתי חן בעיניו והוא רוצה שניפגש. פיתאום ראיתי טבעת-נישואין על האצבע שלו ואמרתי לו: "איך אתה יכול להציע לי את כל הרברים האלה כשאתה נשוי?"

או סיפר שהוא נמצא בהליכי גירושין ותוך חודש הוא מקווה להיות חופשי.

לא יצא לי לפגוש אותו לעיתים קרובות, הייתי טרודה בעניין החתונה של הבן. ככל זאת נפגשנו וביולינו

אהבה בים המלח

כולם רוצים לשמוע את הסיפור שלה. היא סיפרה שחייה הפכו לסיוט מאז אותו מיקרה, וכי רותה בקילוגרמים רבים. היא מוטרדת על-ידי שיחות

כפקידה אצל עורכי-דין אחרים, היתה כבר נשואה בעבר והיא אם לשני בנים. עם הבעל הראשון, אלישע פלקסמן מבעלי המיסעדה סקאלה, שליד

במודון-לילה, ולמחרת נסענו יחד לטיול. הוא ביקש שאדחה את הנסיעה חזרה לאמריקה ולא הסכמתי. חזרתי לאמריקה וקיבלתי ממנו מיכתבי-אהבה סוערים, והוא הבטיח לי הרים וגבעות. הוא סיפר במיכתבים שהוא מנהל מחלקת-אשראי בבנק הפועל-לים. יש לו גם פיצויים מגרמניה וגם כסף ממישרד-הביטחון, בהיותו נכה מילחמת-העצמאות.

הוא הזמין אותי לבוא לבקר בפסח

משה בהיר עם אשתו ציפורה. פתחתי וראיתי את בעלי עם נורית במיטה...

משה בהיר עם חברתו נורית סידון בגרמניה. נתתי לה כמה מכות כמו שצריך...

בארץ. באתי והיינו יחד שבוע במלון מוריה באילת.

האלמנה העליזה

ב ינתיים נודע לבעלי, אלישע פלקסמן, שאני בארץ והוא הוציא נגדי צרעיוכוב יציאה מהארץ. היתה לנו עריין דירה משותפת. כתוצאה מהעיוכוב נשאיתי עם משה, שהתגרש בינתיים ורכש דירה. או החלטנו להתחתן. זה היה בינואר 1980. הבעיות שלי עם הבעל הראשון

ומנבל את הפה בצורה איומה, ללא כל סיבה סבירה.

באותה תקופה קיבל משה הודעה שהוא צריך לבוא לגרמניה כדי להעיד שם במישפט הקשור לשואה. תיכננו לנסוע ביחד.

בוקר אחד נעלם משה מהבית כשי הוא לוקח מיוזורה, ולאחר כמה ימים שעשיתי מעקב נודע לי שבעלי נסע לפאריס. לוס-אנג'לס וגרמניה עם איוו אלמנה, אם לארבעה ילדים. אמרו לי שבעלה התאבד. כששאלתי את השכנים, הם גם סיפרו שהכינוי שלה הוא 'נורית', האלמנה העליזה מהמיכבסה.

ציפורה בהיר במקום-עבודתה בבית-המישפט

הוא בן 60. כמה כוח יכול כבר להיות לזו?

השכנים שלחו אותי למיכבסה ש האלמנה, נורית סידון, ברחוב שנק בחולון. המיכבסה היתה סגורה. חקרתי את השכנים בסביבה וכול הכירו את בעלי, שנהג לבקר שם בבי ובמיכבסה והיה בא במכונית הסיט רואן שלו.

אני אמנם אשה עובדת, אבל הכס שאני מרוויחה בבית-המישפט ל מספיק לכולם, ומשה השאיר אותי ע חובות גדולים ולא השאיר כסף.

בינתיים ביררתי מתי משה אמו לחזור לארץ. יש לי קשרים טובים ואנשים תמיד עוזרים לי, כך שידעו בדיוק מתי יגיע.

קרה ברוך והוא חזר יומיים לפ הזמן. באותו ערב עשיתי מסיכה גדול בבית, כי אני אוהבת חברים, אוהב לרקוד, לשמוח ולנגן (בעוגב).

בחצות-הלילה הגיע משה. ראוי אותו ושאלתי: "איפה היית חצי שנה הוא צעק וקילל וכולו רעד, ופחדו מהבעיות שיעשה כי הוא טראבל מייקר (עושה-צרות). לא נתתי לו לה כנס. הבנתי שהוא בא לעשות בעיוו הוא נתן מכה בדלת ושבר אותה.

הוא צעק: "ברדאק! בית-זונות! כיו מריות!"

החברים שלי רצו להרכיב לו וא לא נתתי. הם לא ידעו שזה בעלי, ר אפילו לא ידעו שאני נשואה.

השכנים הזמינו מישטרה והי בלגאן עד 3 בלילה. כוסות עפו באוויר כלים נשברו, היו צעקות נוראות ורעע ממש כמו בקולנוע.

משה צעק בקול-יקולות: "זא אשתי וזה הבית שלי, תסתלקו מפה כשהצלחתי להשתיק אותו לרגל שאלו האורחים: "מי זה בכלל כשנודע להם שזה בעלי, קיבלו כול שוק. תמיד ראו אותי לבר ופיתאום כ הרעש הזה.

המישטרה בקושי התערבה, הם חני למטה על כל מיקרה שמשו יות גרוע יקרה. (המשך בעמוד 28